

Hồi 38

Lưỡng Toàn Kỳ Mỹ

Bùi Diệm nằm co rúm trên mặt tuyết, đôi mắt nhắm nghiền, mặt mày trắng bệch. Nếu người ta không thấy lồng ngực của lão còn thoi thóp, thì người ta cho rằng lão đã chết rồi.

Giang Thanh quỳ xuống bên cạnh lão, khám nghiệm một chút, đoạn thò tay ra ém vào huyệt Kiên Lạc Tam Tiêu của lão. Trong phút chốc, vị giáo chủ này thở phào một hơi rồi hé mắt ra nhìn.

Sắc mặt của Giang Thanh lộ vẻ mừng rỡ, đỡ xốc Búi Diệm dậy, bàn tay hữu ém thêm vào huyệt Mệnh Môn. Và một luồng khí trắng từ từ bốc lên trên đầu của Giang Thanh. Một mãng tuyết dưới chân chàng từ từ hòa tan thành nước.

Không bao lâu, Búi Diệm bắt đầu cựa cựa, gương mặt tái xanh bấy giờ hồng hào trở lại. Giang Thanh nạt lên một tiếng, đẩy Búi Diệm nằm trở lại trên tuyết. Chàng nở một nụ cười thỏa mãn đoạn bước đi.

Chàng tìm một gò đất cao, bươi mạnh vào mặt đất làm thành hai cái hố thật sâu. Giang Thanh đứng dậy nhìn hai cái huyệt, thở dài ảo não đoạn trở lại ôm hai cái xác của Quách Nhiệm và Vũ Chương vùi vào đấy.

Những mãng đất ướt át từ từ lấp kín hai chiếc huyệt sâu, che kín thân thể của hai tay cao thủ giang hồ.

Không một tiếng kêu than khóc lóc, không có một đoá hoa tàn, không có một nén hương lạnh, cuộc an táng này chỉ có sự chứng kiến âu sầu ảo não của Giang Thanh mà thôi.

Trong khi trầm lặng, Giang Thanh bỗng nghe sau lưng mình có tiếng cựa quậy, rên rĩ.

Chàng quay lại thấy Bùi Diễm đang lồm cồm ngồi dậy một cách mệt nhọc, sắc mặt thật là tiêu tụy. Giang Thanh vội vàng bước tới, nói rằng:

- Bùi Giáo chủ chắc lấy làm lạ không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng bây giờ xin Giáo chủ đừng nói chuyện mà hãy xếp bằng tròn điều công dưỡng khí.

Giang Thanh thấy Bùi Diễm ngoan ngoãn nghe theo lời mình, trong lòng mừng rỡ, đoạn tiếp tục nói rằng:

- Trong lúc các hạ đang điều công dưỡng khí thì tại hạ xin mạn phép kể đầu đuôi câu chuyện cho Giáo chủ được nghe.

Thật ra, các hạ cứ ngỡ rằng huyết Kiên Lạc Tam Tiêu đã bị trọng thương, thật ra đó chỉ là ảo giác mà thôi, sở dĩ các hạ trúng chỉ nằm dài xuống đất không phải vì ngón Đan Đỉnh Cước của Thúc Cửu Sơn mà là do tôi đã dùng Huyền Băng Chân Khí truyền vào đó.

Bùi Diễm nghe đến đây, giựt mình kinh hãi mở bừng mắt dậy. Nhưng Giang Thanh đã nói lời:

- Xin Bùi Giáo chủ chớ ngại, nếu tôi có ác ý thì hà tất phải cứu sống các hạ làm chi. Sự thật thì chiêu Cực Tây

Thần Hỏa của Thúc Cửu Sơn đã bị thế Đại La Nhất Hiên của các hạ phá vỡ. Nhưng Đan Đỉnh Cước nằm trong thế võ đó có thể kiến hiệu, và các hạ phải chết, đồng thời con mắt của Thúc Cửu Sơn phải mù vì Định Khôn Thần Chỉ của các hạ.

Giang Thanh thở dài, ngẫm nghĩ giây lâu rồi nói tiếp:

- Tại hạ vì muốn hoà giải đôi bên, nên trong phút nghìn cân treo sợi tóc đã dùng cánh tay hữu đỡ ngón Định Khôn Thần Chỉ, dùng bàn tay tả chặn bắt ngón Đan Đỉnh Cước, thừa khi hỗn độn tại hạ lại dùng Huyền Băng Chân Khí truyền vào huyết Kiên Lạc Tam Tiêu của các hạ, để cho các hạ tạm thời thọ thương...

Thúc Cửu Sơn thấy các hạ trúng đòn ngã ngựa, ngỡ rằng Đan Đỉnh Cước đã kiến hiệu nên cho rằng đại thù đã báo, vội vàng trở ra quan ải ẩn cư, vậy từ đây về sau, các hạ không còn sợ Thúc Cửu Sơn đến quấy rầy nữa.

Giang Thanh kể hết câu chuyện thì Bùi Diễm cũng điều công hoàn tất, ông ta chậm chậm mở to cặp mắt, nhưng cặp mắt đó không có vẻ thần thiện như Giang Thanh tưởng tượng. Giang Thanh vừa lấy làm lạ thì Bùi Diễm đã cất giọng khàn khàn nói rằng:

- Giang Thanh, người đã biết bản giáo hôm nay đã mất đi một mạng hay chăng?

Giang Thanh khó chịu trả lời:

- Sao gọi là một mạng, hai mạng chứ?

Bùi Diễm nghe nói, mặt mày biến sắc, dáo dác nhìn

quanh, Giang Thanh mỉm cười nói:

- Bùi Giáo chủ, hôm nay quý giáo mất đi hai mạng, nhưng Thúc Cửu Sơn lại mù đi một mắt, thôi thì chịu hòa vậy.

Bùi Diễm đau đớn lắm lắm:

- Trời ! Cao thủ của Linh Xà Giáo chết lần chết mòn hết, ta làm sao xưng hùng thiên hạ được?

Giang Thanh thở dài nói rằng:

- Còn việc xích mích giữa tôi và quý giáo, cũng nên bỏ qua cho, và xin Giáo chủ tha thứ tội lỗi cho Bùi Mẫn cô nương, đồng thời cho phép Bùi cô nương và Tam ca của tôi được thành thân...

Bùi Diễm nghe nói giật mình, như vừa trúng phải một đòn độc, nói rằng:

- Sao, người muốn tha thứ cho con tiện nữ đó? Ta đã không nhìn nhận nó là con nữa, nếu nó còn biết liêm sỉ thì hãy tự tận cho rồi.

Giang Thanh nghiêm nghị nói rằng:

- Thưa Bùi Giáo chủ, các hạ có thể giết một đứa con, nhưng tôi không muốn mất đi một người chị dâu hiền hậu. Theo các hạ thấy thì Bùi cô nương quả là một đứa con bất hiếu, nhưng tôi thấy thì Bùi cô nương là một kẻ tình chung, có can đảm hy sinh chịu nhiều cay đắng cho vẹn chữ tình, thật là một mẫu giai thoại đáng lưu truyền về sau vậy.

Bùi Diễm nghe nói cả giận, ngửa mặt nhìn trời,

Giang Thanh lại nói một câu sắc lạnh:

- Xin các hạ đừng chấp, tấn kịch này là bi kịch hay là hí kịch do quyền định đoạt của các hạ. Giang Thanh này chỉ nói đến đây là hết.

Nói đoạn quay mình đi thẳng.

Nhưng chàng đi chưa được mười bước, bỗng nghe sau lưng có tiếng thở dài của Bùi Diễm, và ông ta nói:

- Giang Thanh trở lại!

Câu nói chưa dứt thì thân hình của Giang Thanh đã bay vù trở về đáp xuống bên mình của Bùi Diễm, cười rằng:

- Hay lắm, có như vậy mới phải là bản sắc của người anh hùng, có phong độ của một người huynh trưởng, tôi biết chắc thế nào các hạ cũng chẳng để cho tôi thất vọng. Nay tôi xin thay mặt cho Tam ca và Bùi cô nương tỏ dạ biết ơn đối với Giáo chủ.

Bùi Diễm ngửa mặt lên trời buồn bã thở dài, lúc bấy giờ tuyết càng rơi càng nhiều. Từng cơn gió lạnh kéo về, mang theo cái giá lạnh thấu xương.

Lâu lắm, Bùi Diễm mới vuốt râu nói rằng:

- Giang Thanh, lão phu phải tức tốc trở về Tổng Đàn an bài mọi việc, khi nào xong xuôi lão phu sẽ trở lại Hàng Châu một chuyến.

Giang Thanh vội vã trả lời:

- Hay lắm, vậy chúng ta chia tay, nhưng tôi có vài việc riêng, chưa thể về Hàng Châu. Hiện giờ, Bùi cô

nương ngụ tại nhà của Chiến đại hiệp, các hạ có thể đến tìm.

Bùi Diễm giựt mình:

- Ủa ! Mẫn nhi ở trong nhà của Chiến Thiên Vũ sao?

Giang Thanh chấp tay xá chào, đoạn tung mình nhảy vọt ra phía sau, lớn tiếng nói rằng:

- Không có chi là lạ, Chiến Thiên Vũ là anh em kết nghĩa với chúng tôi.

Câu nói chưa dứt thì thân hình của Giang Thanh đã mất dạng ở đằng xa.

Bùi Diễm đưa mắt nhìn hai nắm mồ hoang lạnh mà trong lòng náo nê chua xót. Ông đứng im lìm trên mặt tuyết thật lâu mới ảo não xoay lưng cất bước lên đường.

Giang Thanh vô cùng thất vọng, chàng tìm kiếm suốt mấy hôm liền mà Hạ Huệ vẫn bất vô âm tín.

Đây là ngày tuyết rơi thứ bảy, vào một buổi sáng, Giang Thanh dần bước ngoài trời giá lạnh, trước mặt chàng hiện ra một thôn xóm, chàng thâm nghĩ:

“Cái xóm này cách huyện Thuận Khuê hai mươi dặm, đi khỏi đây một chút thì có thể vượt qua địa phận của tỉnh khác.”

Chàng giựt mình nhớ tới chỉ còn có ba ngày nữa là hội ngộ với Linh Linh, bên tai chàng còn văng vẳng câu nói của Linh Linh:

- Lần này không gặp nhau, thì không còn gặp nhau nữa.

Trong đầu của Giang Thanh quay cuồng hỗn loạn, không biết nên y hện đến đó hay chẳng?

Chàng dừng chân lại, đứng thẩn thờ trong gió tuyết, thỉnh linh sau lưng vang lên tiếng ho, có người nói rằng:

- Trời lạnh thế này, sao chẳng vào nhà nghỉ ngơi cho ấm?

Tiếng nói khàn khàn, rõ ràng là của một người già nua tuổi tác.

Giang Thanh dường như chẳng đếm xỉa đến câu nói ấy, bước tới hai bước, giọng khàn khàn vang lên:

- Tiểu huynh đệ kia, già này tuy chẳng quen biết với ngươi, nhưng cũng biết ngươi có một bầu tâm sự nào nề. Trai trẻ như ngươi phải có hùng tâm chí khí, có sao ủy mị như vậy?

Bấy giờ Giang Thanh mới quay đầu lại, thấy đó là một lão già hiền từ, mặc một chiếc áo gấm cũ mèm.

Giang Thanh gượng cười nói:

- Trên đời vốn cay đắng nhiều hơn ngọt ngào, tôi xin đa tạ lòng tốt của lão trượng.

Lão già cười nói:

- Nếu ta không lầm thì tiểu huynh đệ đây cũng là người trong giới võ lâm, ta đây cũng là người trong giới võ lâm, nhưng đã ẩn cư mười lăm năm nay.

Giang Thanh hỏi:

- Chẳng hay lão trượng cao danh quý tánh?

Lão già cười trả lời:

- Lão phu tên Mạc Hiểu Thiên, biệt hiệu là Thiện Tâm Tiều Tử.

Mạc Hiểu Thiên cười hê hê nói tiếp:

- Xem khí sắc của ngươi ta biết ngươi có tâm bệnh, mà tâm bệnh thì phải trị bằng tâm dược. Mấy hôm trước, có một cô nương đẹp tuyệt trần đi ngang qua đây, sắc mặt cũng thất thần tiều tụy như ngươi. Cô ấy cũng ngồi nghỉ trong quán của ta đây một ngày, nhưng chẳng thấy ăn cơm uống nước, mà chỉ khóc suốt suốt ngày.

Giang Thanh hốt hoảng hỏi:

- Thưa lão trượng, hình dáng của thiếu nữ ấy ra sao? Tên gì?

Lão già trầm ngâm một chút rồi mới nói:

- Ta hỏi nàng chẳng trả lời, dường như trong túi nàng đã cạn tiền, nên trao cho ta một chiếc trâm cài tóc để trả tiền cư ngụ, lão phu không chịu nhận nhưng nàng ném trên bàn rồi phi thân đi mất.

Giang Thanh cơ hồ nghẹt thở hỏi tiếp rằng:

- Chẳng hay hình dáng của nàng ấy ra sao?

Lão già vỗ trán trả lời:

- Nàng ấy rất trẻ đẹp, có vẻ gầy, mặc một chiếc áo dài màu tím thật mỏng...

Câu nói của lão già dường như sét đánh ngang tai, tiếp theo đó, lão thò tay vào túi rút ra một chiếc trâm cài tóc đưa ra trước mặt Giang Thanh nói rằng:

- Đây là tín vật của nàng đó!

Lão già chưa dứt lời thì Giang Thanh đã lệ ứa đoanh tròn, chàng bước tới giật lấy chiếc trâm cài tóc, run rẩy nói rằng:

- Quả thật của nàng!

Mạc Hiểu Thiên ái ngại nhìn Giang Thanh nói:

- Hay cô nương ấy là...

Giang Thanh đau đớn trả lời:

- Người này chính là người mà tại hạ đang tìm. Dám hỏi lão trượng, chẳng hay cô nương ấy đi về hướng nào?

Lão già họ Mạc chỉ về phía chân trời xa xăm, tuyết bay trắng xóa nói rằng:

- Đường như đi về phía đó.

Giang Thanh đặt vào lòng bàn tay lão già mười nén vàng đoạn dợm mình bước đi, lão già khoát tay nói rằng:

- Không được! Không được! Người còn chưa nói cho ta biết rõ cao danh quý tánh?

Giang Thanh quay lại nói:

- Tại hạ tên là Giang Thanh, biệt hiệu Hỏa Vân Tà Giả!

Chữ “Giả” vừa dứt, thì thân hình mảnh khảnh của chàng đã bay đi bảy trượng.

Lão già họ Mạc đứng lại, tần ngần:

- Không ngờ người này mà là Hoa Vân Tà Giả!

- oOo -

Suốt ngày hôm nay, trong lòng Giang Thanh thật là nóng nảy vì trong cảnh tuyết vô hy vọng, lại nảy ra một tia ánh sáng, làm cho thâm tâm của Giang Thanh vừa đau đớn, vừa bức bối khó chịu, vì trước mắt chàng toàn là một màu trắng xóa, biết đi đâu tìm Hạ Huệ....

Đêm lần lần xuống, cảnh đêm đông thật là đìu hiu lạnh lẽo.

Giang Thanh đang trầm tư mặc tưởng với ý nghĩ miên man của mình... Bất chợt bên tai chàng vang lên tiếng vó câu dồn dập.

Nghe hướng đi, dường như họ chẳng muốn đến đây, nhưng sau khi phát giác Giang Thanh, họ liền kéo cương quành ngựa đi về phía này.

Giang Thanh uể oải nghĩ thầm:

“Bất chấp họ là ai, ta không buồn theo nữa.”

Nhưng tiếng vó ngựa càng lúc càng rộn rã, bất chợt họ dừng lại xì xào bàn tán, rồi lại tiếp tục phi ngựa tới.

Lần này Giang Thanh mới ngược đầu nhìn lên, thấy cách đó năm trượng, có một đoàn người ngựa hiện lên.

Định thần nhìn kỹ thấy trong đoàn đó có một con ngựa lông trắng như tuyết. Người càng tới gần, Giang Thanh nhìn càng rõ, bất giác giật mình, vì trên sáu con tuấn mã kia là Bạch Mã Hồng Lan và Thanh Hoàng Song Tuyết và thêm hai người khí sắc trang nghiêm đi kèm.

Người đi đầu là một gã thư sinh áo vàng tên Triệu Tam Kỳ, hấn vuốt râu cười nói:

- Giang thiếu hiệp, bọn ta ngỡ rằng Giang thiếu hiệp còn ở Hàng Châu, không ngờ lại gặp thiếu hiệp tại nơi đây.

Giang Thanh đưa mắt nhìn hai cặp mắt nảy lửa của Bạch Mã Hồng Lan, hai người này lúc bấy giờ căm hờn bộc lộ, Giang Thanh ngửa mặt nhìn trời, nói rằng:

- Chư vị đến đây chắc có lẽ để hỏi chuyện năm xưa.

Tư Đồ Cung cả giận thét lớn:

- Giang Thanh, mối thù năm xưa, người đã bẻ gãy gươm của ta đó, Tư Đồ Cung này hôm nay quyết tâm thanh toán.

Giang Thanh lạnh nhạt mỉm cười, nói:

- Tư Đồ Cung, ý người muốn một mình đấu chiến với ta hay là xa luân chiến?

Gã mặc áo vàng tên Triển Bình nạt:

- Cung nhi, có sư thúc lược trận, con hãy cứ bình tĩnh...

Triển Bình vừa nói tới đây, thì sau lưng của Giang Thanh bỗng vang lên một câu nói:

- Rất lấy làm hân hạnh được gặp Hỏa Vân Tà Giả!

